

POR Gazeen 83

Pulau Tioman, Malajsie - digitální kresba

EDITORIAL

Drazí čtenáři, drahé čtenářky,

už nám zase končí školní rok a s tím přichází dvě radostné události – další PORGazeen a začátek prázdnin. I toto číslo v sobě nese určitou esenci zakončení. S letošní oktavou totiž odchází několik dlouholetých členů redakce, za jejichž práci jim jménem všech ostatních redaktorů srdečně děkuji. Jejich články najdete na následujících stránkách.

Je to také konec mého prvního roku v pozici šéfredaktorky. A jedno vám mohu říct s jistotou – byl to opravdu různorodý rok plný nových zjištění a zkušeností, za které aspoň částečně vděčím PORGazeenu. To, co mě ale nejspíš nepřestane překvapovat, je, kolik lidí se na vzniku jednoho čísla podílí. Nejvíce si to samozřejmě uvědomím, když jich většinu po uzávěrce obepisuji s otázkou, jak je na tom jejich článek. Musím však poznamenat, že to nemám nikomu za zlé, ještě před rokem jsem na tom byla úplně stejně.

Redakce se ale neskládá jen z těch, co píšou články, a je podle mě důležité na ty ostatní nezapomínat. Všimla jsem si, že se často opomíjí to, jak důležitou součástí jsou ilustrátoři. Vždyť už jenom bez titulky by žádné číslo nemohlo vyjít! Nemůžeme ani zapomenout na význam ilustrací, které mohou dodat stránkám atraktivitu a vizuální prvky mají schopnost některé delší články oživit.

Když jsem minulé léto přemýšlela nad tím, jestli bych v PORGazeenu chtěla udělat nějaké změny nebo zavést nové věci, prohlížela jsem si stará čísla a bylo mi jasné, že toho moc nebude. S jednou věcí jsem však počítala od začátku, a tou byly podpisy pod ilustracemi. Ještě minulý rok byla jména ilustrátorů uvedena pouze na zadní straně a nikdo nemohl bez bližších znalostí poznat, či výtvar byl či. Přitom to je nepochybně hodnotná práce, u které si autor zaslouží mít uvedené jméno. Možná vám samotný podpis může připadat jako malý bezvýznamný detail. Já jsem však byla vždy toho názoru, že důraz na malé detaily dohromady tvoří velké rozdíly. Takže i když se to někomu může zdát jako maličkost, stojím si za tím, že to je důležitá změna. A tak teď v ruce držíte již třetí číslo, ve kterém jsou ilustrace podepsané přímo, a já bych nemohla více obdivovat a mít větší radost z ilustrací a titulek, které se v nich objevily.

A i pro mě už je načase zakončit další editorial. Všem vám přeji krásné a slunné prázdniny plné odpočinku od jistě náročného roku. A samozřejmě také příjemné čtení doplněné povedenými ilustracemi v dalším čísle vašeho oblíbeného časopisu.

Vaše Julie

STALO SE

* kvarta řadí (nejen) na třídním výletě * nejistota mezi J. C. a Š. L. kvůli sextě, držíme palce, ať to zvládnou * A. H. od příštího roku jen na seminář, truchlíme * Š. U. klauzury nepotahal, pohoršující „vtipy“ zase byly * klauzury jinak úspěšný * sextánsko-oktavánská chata * M. R. náměsíčník zavlažuje koberce * jak je na tom D. B. a postel? * zkoušel to J. O. S. znovu na E. B.? * ale co E. B. a D. K.? * M. J. si ulovil holku v obchodě * oktáva po maturitě na chatě * až na K. J., ta jela na švp do Banátu * I. T. a M. K. pomalu vyšumělo, tak třeba jí to vyjde s tím A. T. * P. T. kupuje alkohol zletilým studentům?! * P. R. možná odchází? * sexta hrotí všechny a všechno * A. S. má prej holku mimo školu, gratulace ke konverzaci s první ženou * kvarta zahájila taneční, hroty nejspíš tradičně přijdou příští rok * sekundě odebrán kalendář od oktavánů, obrátili kvartě lavice * kvartě hrozí komunitní práce na školní půdě * zabaveny cedule s názvy ulic, plakáty a další vydražené relikvie * P. T. si potykal jen s těma, co maturitu dali výborně * D. Š. + V. H. (mimo) * novej angličtinář viděn ve škole! (snad vydrží) * M. Š. a P. D. se rozcházejí, dala mu kopačky před maturitou * bude M. Š. i nadále mířit na (ex)oktavu? * K. F. se nechce kamarádit se zbytkem sextánek * oktáva není jediná, co se v září už nevrátí * Duch PORGu je furt mrtvý a odchod oktávy ho ještě dorazil * S. P. si vybírá mezi lidma, aby taky nezůstal nevybraný on * Amíci ve škole * vrátil se V. V. ve své plné slávě, nebo ho kus zůstal v USA? * A. V. prý omezila počet kuřáků na PORGu, podaří se jí snížit i počet nekuřáků, co po absolvování přejdou na tvrdý? * M. T. skoro přejel vojenským autem A. M. *

Stálice: R. Z. + A. K. * J. C. + Š. L. * L. P. + V. Š. *

Těm, co přijdou po nás

Drazí známí i neznámí, oslovuji vás takhle všeobecně, protože se obracím i na utajené čtenáře z řad rodičů a prarodičů, kteří lačně vyhlíží každé nové číslo PORGazeenu stejně jako studenti školy (a představuji si, že i sborovna). Jako mávnutím kouzelného proutku uběhlo mých osm let na našem PORGu. Píši našem, ale myslím mém. Jsem totiž už navždy součástí PORGovské rodiny. A na co budu díky této rodině vzpomínat? Samozřejmě na profesory a na jejich neutuchající úsilí mě cokoliv naučit, což jsem jim oplácela snahou toho co nejvíce ošvindlovat a oni zase předstíráním to jakoby nevidět. Samozřejmě na spolužáky ze třídy, což by vydalo na samostatný článek, nebo spíš knihu, kterou ale s dovolením budeme listovat na našich třídních srazích. A také na přestávky, které jsem místo zodpovědné přípravy na další hodinu prožívala na chodbě. Ale úplně ze všeho nejvíce na školní akce v režii studentů.

Na každoroční příchod Mikuláše v podání septimánů, na to, jak čerti vtrhli do třídy a úplně narušili celou probíhající vyučovací hodinu. Na to, jak jsem se každý rok po Mikuláši marně snažila umýt si ušpiněný obličej a vytřepat si třpytky z vlasů. Na to, jak jsme se ještě na nižším gymplu za horkého léta mohli na zahradě zlít vodou. Na nošení nábytku nalezeného u popelnic do třídy. Na chatkové lepení náhodných plakátů po stěnách třídy, které měly leckdy zakrýt třeba otisk ohryzku na zdi. Na čtení si básniček, kterými bývaly kdysi dávno popsány dveře na záchodech. Na to, jak jsme občas o přestávce omylem nebo záměrně vyhodili něco z okna. Na to, jak jsme ve třídě hráli fotbal, dokud se nerozhoupal lustr v ředitelně. Na to, jak jsme měli ve třídě svou vlastní kavárnu s excelentním baristou Kryštofem. Na to, jak pod naším třídním gaučem byla utajená skládka odpadků a nikdo nechtěl, aby na něj zrovna vyšel úklid. Na to, jak extrémně blikající světelná vánoční výzdoba ve vedlejší třídě málem přivedla k epileptickému záchva-

tu nejednoho profesora. Na to, co všechno je možné prodat v aukci při posledním zvonění oktávánů. Na to, že osobitá výzdoba každé učebny možná nehodila oku při dni otevřených dveří, ale byla otiskem ducha každé třídy. Na to, že jsem měla to štěstí, že jsem tohle, a ještě mnohem víc, mohla zažít.

Víte, onu tolik oceňovanou PORGovskou rodinu netvoří sterilní čistota nových tříd a ukázněné a vymydlené děti v lavicích. Tvoří ji to, co jsem tu jmenovala jako své vzpomínky. Nechte své děti namočit studenou vodou, nechte je mít plné vlasy třpytek, oželte jednou za rok staré tričko pomatlané černou barvou, nechte je koupit si v dražbě staré cedule a plakáty a následně je vystavit ve třídě. Přežili to studenti před třiceti lety, přežijí to i ti dnešní. To dělá PORG PORGem. Nespoutanost mládí a jeho živelnost. Když se sváže do navenek dobře vypadajících pravidel, bude z našeho PORGu jen obyčejná škola jako každá druhá. Snad jen s trochu jiným známkováním. A to vlastně nechce nikdo, vidíte?

Ale abych nekončila tak filozoficky, tohle je můj poslední článek jakožto řádného studenta PORGu, takže se hodí mít trochu zvlhlé oči od smíšených emocí, kdy jsem vlastně hrozně ráda, že všechn ten stres z oktávanských připouštěáků mám úspěšně za sebou a maturita byla i díky nim vlastně v kapse, ale na druhou stranu je teď můj život tak nějak podivně prázdný a zatím marně hledá své pevné body. A v tramvaji, která projíždí Zenklovou ulicí, vyhlížím známé tváře (a je mi jasné, že jak bude plynout čas, budu jich vídat méně a méně). Srdce se radostně zachvěje, když náhodou uvidím třeba profesora Arnota nebo Valáška s kávou zakoupenou v kavárně na zastávce U Kříže, jak odhodlaně kráčí směrem k budově, která byla tolik let mým druhým domovem. Zkrátka, sborovně a spolužákům chci říct prostě děkuji za těch fantastických osm let.

Klára Jánošíková (oktáva)

a těm, co zůstávají

Reportáž ze tmy

Společně s mamkou vycházím schody do druhého patra Novoměstské radnice. Zde již od roku 2011 sídlí Neviditelná výstava. Je krátce po desáté, jsme tu o něco dříve. Na recepci nás přivítá milá paní, kontroluje nám lístky a ptá se, zda by nám nevadilo jít o čtvrt hodiny později. Samozřejmě nevadilo. Přesouváme se do první „viditelné“ části výstavy. Uprostřed místnosti jsou stoly s klapkami na oči a hrami. Jsou zde speciálně upravené šachy, člověče, různé hlavolamy, dokonce i karty na prší, které jsou v levém horním rohu ručně označené Braillovým písmem.

Po stranách místnosti visí tabule s praktickými informacemi o životě nevidomých. Jak se orientují, jak jim správně pomoci, jsou zde i připomenuty příběhy některých slavných zrakově postižených umělců, například Stevie Wonderse nebo Andrea Bocelliho.

Na stolicích po stranách pak leží pomůcky, které zrakově postižení využívají. Od psacího stroje na Braillovo písmo po metr s vyšitými čárkami u centimetrů.

Zatímco si ze mě mamka dělá srandu, že oddělovač bílků a žloutků bych taky potřebovala (což je ale pravda), vstoupí do místnosti jeden z průvodců, který nám představuje tuto „viditelnou“ část výstavy. Mamka ho potom osloví, jak zjišťuji, jedná se o jejího nevidomého známého. Zatímco si prohlížím zbytek výstavy, přemýšlím, jak mohl bez bílé hole tak sebevědomě a rychle projít celou místností a do ničeho a nikoho nevrazit. Protože jak ukázala moje pozdější zkušenost, není to vůbec jednoduché a vyžaduje to důkladnou znalost prostoru.

S šesti dalšími lidmi jsme zavoláni ke vstupu do zatemněné části výstavy. Jsou nám předány praktické informace. Vcházíme na kraj první míst-

nosti. Tady na nás čeká průvodce Pavel. Stojí dále ode dveří, až k němu světlo neproniklo, zatím tedy nevíme, jak vypadá. Nejprve se nám představuje a předestírá, co nás zhruba bude čekat. Dozvídáme se, že se narodil v romské osadě na Slovensku, od dospělosti ale žije v Praze (a češtinu ovládá na-prosto skvěle). Už od dětství přichází o zrak.

Ta tma je pohlcující. Normálně, když je člověk v šeru, se po chvíli rozkouká a je schopný rozeznávat alespoň obrysy. Tady je ale absolutní tma. Ani těch pár úvodních minut nic nezměnilo. Na chvíli si zavřu oči. Když je otevřu, stále nic nevidím. Začnu zoufale mrkat. Před očima mám neprostupnou temnotu. Trochu panikařím. Nádech, výdech.

Vyrazíme. V první místnosti jdeme podél zdi. Jednou ruku se dotýkám stěny, snažím se kopírovat její tvar, druhou mám ve výši obličeje. V další místnosti máme čas na prohlédnutí. Snažím se hmatem zjistit, co za předměty se kolem nás nachází. Opouští mě strach, začíná mě ovládat zvědavost. Čas od času do mě někdo vrazí, někdy vrazím i já do někoho. Průvodce nám dává pokyny. „Půjdete tak deset kroků rovně a bude tam práh, asi takhle vysoko. Jo sorry, vy mě nevidíte, má asi pět čísel.“ Upozorňuje vyšší členy skupiny na nízké průchody, všechny nás převádí na správnou část místnosti. Je to pro mě nepochopitelné a fascinující. Párkrát jsem vedla nevidomého, ještě jsem ale nezažila opak. Je vidět, že ten prostor zná, pohybuje se v něm na-prosto přirozeně. Mimo to i mapuje, kdo kde zrovna je, kdo ke komu patří a zda jsme všichni.

V podobném duchu procházíme všechny místnosti. Všechno to jsou pro mě za světla známé prostory, nyní mi ale připadá všechno stejné, liší se jen sluchové a hmatové vjemy, jinak jsem kompletně ztracená.

NEVIDITELNÁ VÝSTAVA

Na konci nás každého průvodce dovede k jedné barové stoličce. Pohotově přijímá objednávky, vaří kávu, roznáší další nápoje. Já si objednávám jahodový džus. Během chvíle mi přistává na stole, společně s instrukcemi, kde přesně je, abych ho nepřevrhla.

Neviditelnou výstavu jsem již jednou navštívila, a to před asi deseti lety. Přestože jsem si z toho moc nepamatovala, tušila jsem, do čeho zhruba jdu. I tak to pro mě byl nesmírně silný a intenzivní zážitek.

Je to naprosto unikátní propojení světa vidících a zrakově postižených, kde jsou odstraněny veškeré rozdíly a člověk má možnost „nahlédnout“ do života beze zraku.

Pro nevidomé je to také dobrá pracovní příležitost. Vzhledem k zájmu o výstavu a jejímu úspěchu se z původně dvouletého konceptu stal finančně nezávislý projekt, který letos oslavil dvanáct let. Návštěvu bych doporučila všem, kdo se nebojí vystoupit ze své komfortní zóny. Začátek není příjemný, ale je to cenná zkušenost, která nám může pomoci porozumět nevidomým lidem a uvědomit si, s jakými výzvami se v životě vypořádávají.

Magdalena Dašková (sexta)

ÚPIS

„Upsal mi duši umělec,“

říká umrlci umrllec.

„Strach v jeho očích jsem spatřil,
prý na tento svět nepatřil.

Nezažije stáří.“

„Upsal jsem duši umrlci,“

říká umělec umělci.

Jakmile prones' tu větu,
dal sbohem krutému světu
s radostí ve tváři.

Eliška Palušová (kvarta)

Úvaha

Mé jméno není mé jméno

Mé jméno není mé jméno. Je to jen: Slovo bez významu. Nebo ani ne slovo (protože, co je to slovo), jen soubor znaků a zvuků. Kdo dal těmto znakům zvuky? Kdo dal těmto zvukům význam? Význam, který předtím neměly.

Kdo jsi? Otázka, na niž odpovím svým jménem. Je to tak jednodušší.

Mé jméno nic neznamena. Alespoň ne pro mě. Slyším ho a nemyslím na sebe sama, ba ani ne na člověka. Nazvete mě mým jménem a já přemýšlím, proč jste mě tak nazvali. Sama bych to neudělala.

Ve své hlavě nejsem svým jménem. Teda pokud se přímo nezeptáte: Kdo jsi?

Já jsem holka ve světě, který zatím nezná. Já jsem člověk, jsem student, dospělý nebo snad ještě dítě, jsem básnička, amatérský pisálek, vášnivá čtenářka, špatná herečka i lhářka, jsem dcera a sestra a kamarádka. Jsem čímkoliv. Ale nejsem mé jméno.

Mé jméno jsou jen tři písmena. Byla mi darována dávno před mým narozením, když si má matka vymýšlela dívku s mým jménem. Ale ta dívka jsem nebyla já. Ta byla pouze těmi třemi znaky.

Mé jméno je zvukem. Mé jméno je darem. Mé jméno je způsobem, kterým se definuji, když mi na definici nezáleží. Mé jméno je slovem, kterým mě oslovujete, ale mé jméno není mnou. A asi ani nikdy nebude.

Emu Tillová (kvinta)

Ilustrace: Lucie Slámová (septima)

Radost a zmar

Tak je to tady. I když se to ještě nedávno zdálo jako vzdálená budoucnost, nastal po osmi letech na PORGu a více než čtyřech letech v redakci PORGazeenu čas napsat poslední článek do našeho školního časopisu. Na rozdíl od všech předchozích, jejichž jsem autorem, nespadá ani do jedné z tradičních rubrik Satira a Sportgazeen – v tomto textu se pokouším přinést jakousi závěrečnou bilanci za období svého studia na PORGu. Jak už název napovídá, dotknu se jeho světlých i stinných stránek. Takže pokud máte chuť se naplno seznámit s pohledem studenta, který toho v naší škole leccos zažil, přečtěte si následující odstavce.

Už od prvních dnů na PORGu jsem byl fascinován tím, jak významná a aktivní je u nás studentská komunita. Začalo to Běstvinou, kdy nás septimáni na škole přivítali přátelsky a s obrovským zájmem. Na seznamovacím pobytu (a v týdnech po něm) jsem si také jasně uvědomil, že naše třída pro mě osm let bude představovat skvělé prostředí, které budu rád pomáhat tvořit – ale o tom víc až za chvíli. V následujících týdnech jsem pak naplno pronikl do porgovské komunity, v níž jsem se hlavně na vyšším gymnáziu výrazně angažoval.

Ale teď zpátky k naší třídě, legendární oktavě 2023. Myslím si, že jsme jako kolektiv fungo-

vali dost dobře od začátku, na jinou úroveň jsme se každopádně posunuli v kvintě a potom hlavně v septimě, která vynahradila sextánské intermezzo způsobené lockdowny a zahraničními pobyty. Zážitky od Běstviny přes několik výletů na chatu po neščetné návštěvy Ideálu ve mně zůstanou ještě hodně dlouho.

V septimě jsme pořád byli v rámci třídy rozdělení na dvě větší skupiny, což se v oktávě změnilo. Většinu akcí jsme začali plánovat všichni společně a ukázalo se, že spolu nejenom dokážeme fungovat, ale že si takto strávený čas velmi užíváme. Za všechny příklady uvedu třídní listopadovou chatu v Desné nebo večer v hospodě v den ukončení ústních maturit, kterého se zúčastnil i pan profesor Fabián. Během oktávy jsme se zkrátka semknuli jako málokdo jiný a věřím, že nám to vydrží i po maturitě.

Právě v posledních dvou letech na PORGu, na něž budu i přes náročné studium vzpomínat asi nejradši, jsem se ve velké míře zapojil do celkového života školy. Nad věcmi souvisejícími hlavně se studentským parlamentem, který jsme na začátku septimy oživil po osmnáctiměsíční covidové nečinnosti, včetně LPGA, ale například i s organizací několika akcí v rámci Septima vás baví, jsem celkově strávil vyšší desítky hodin. Ducha PORGu jsem ale pomáhal tvořit s radostí a tohoto způsobu trávení času rozhodně nelituji.

Jak bych vlastně mohl? Vždyť především během septimy a oktávy jsem poznal hodně skvělých lidí napříč třídami, případně si vybudoval kamarádské vztahy s těmi, které už jsem předtím trochu znal. V drtivé většině tříd, co jsou momentálně na PORGu, jsem dobře poznal relativně hodně studentů. Nemalou část z nich můžu považovat za svoje kamarády, s nimiž určitě zůstanu v kontaktu, stejně jako s PORGem jako takovým.

To, co jsem napsal, zní všechno dost dobře, že? Přesto vězte, že moje vzpomínky na PORG nebudou zdaleka jenom kladné. Souběžně s nadšením, které jsem pociťoval hlavně díky skvělé komunitě nejen v rámci třídy, se uvnitř mě odehrával ještě jeden proces, jenž nezmizí ani po

Čas běží, čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

maturitě. Jde o jakýsi pocit zmaru způsobený relativně plíživou, přesto zcela očividnou proměnou školy ze svobodného a kreativního prostředí v komerční, vyumělkovanou instituci.

Na začátek uvedu příklad, jehož jsme si mohli v uplynulých letech všimnout všichni – tradičního septimánského Mikuláše. Septima 2021 ho ještě mohla zorganizovat bez větších omezení. Ano, hodně se toho zašpinilo. Ano, úklid trval relativně dlouho. Ale všechno se vrátilo do původního stavu, a ve třídách uklidili studenti ostatních tříd, kteří si akci užili.

My jsme ovšem o dva roky později už nemohli používat uhlí a na konci jsme museli i přes ochotu našich spolužáků uklízet. Poté nám vedení stejně vytкло, že jsme způsobili moc velký nepořádek. Důsledkem byl Mikuláš z loňského prosince, který vypadal tak, jak vypadal. Septima ho v rámci možností zvládla výborně, ale nikoli její vinou šlo o parodii na to, jak probíhala tato akce ještě před několika lety.

Za přehnaný lze podle mého názoru označit důraz kladený na pořádek celkově. Ano, nemůžeme mít ve třídě absolutní binec, je ale opravdu nutné mít všechno tak čisté a uhlazené, jak to po nás v některých případech bylo vyžadováno? S tím souvisí i degradace výzdoby, již jsme byli v uplynulých letech všichni svědkem. Místo originálních nápadů, které pomáhají třídě tvořit příjemné prostředí a budovat její identitu, na stěnách mimo jiné vyčnívají nicneříkající slova typu „možná“ či „když“.

Vyhozeny naopak byly například některé plakáty vydražené na posledním zvonění, nebo vedení dražení některých předmětů přímo zakázalo. Chápu, že třeba ideologicky zaměřené postery můžou být problematické – i když jsem přesvědčen, že je ze studentů těžko někdo bere vážně – proč ale mohly v minulých letech svobodně viset na zdech? Nechápu, kde se najednou vzala potřeba tyto pořádky měnit. A to ani nemluvím o zákazu dražení (nikoli předání) dvou cedulí s názvy pražských ulic, které jsme po posledním zvonění darovali sekundě. Údajně jsme porušili zákaz, a cedula byly tedy vyhozeny.

Obecně mi nejsou po chuti tendence přispívající k tomu, aby se PORG stal primárně fabrikou na úspěchy studentů, hlavně u maturit. Jistě, dobré výsledky bychom jako studenti výběrového gymnázia mít měli, ale nikdy nebyly tím hlavním, co dělá PORG PORGem. Tím je právě ona komunita, o níž píší v první části textu. Nevím, čeho má docílit napří-

klad zrušení třídního výletu septimě za nevinný žertík, kdy jsme si s ní loni v říjnu navzájem způsobili nepořádek ve třídě.

Trest pro septimu za zpestření dlouhých hodin ve škole, které mimochodem iniciovala naše třída a nebylo namířené proti vedení školy, našťastí vztahy mezi oběma třídami naopak posílil a byl navíc nakonec zrušen, do celé situace jsem nicméně měl dost velký vhléd, a i proto mi od začátku přišel poněkud absurdní.

Jako předseda studentského parlamentu, případně zástupce třídy, jsem se zúčastnil mnoha jednání s vedením a bylo by ode mě nespravedlivé, kdybych jeho přístup pouze kritizoval. Například v rámci aktivit SP jsem se od paní ředitelky mnohokrát setkal s ochotou řešit věci jasně a rychle – co se týče například finálových zápasů LPGa nebo přednášek, jež jsem pořádal. Ani v této oblasti ale nešlo vždy o bezproblémovou komunikaci. Dodnes třeba nechápu, proč přesně byla zrušena filmová noc pro nižší gymnázium, v den, kdy se měla loni v březnu konat. Vyslechl jsem si argumenty, že byla špatně zorganizována a že nebyl domluvený pedagogický dozor, ten však s akcí počítal. Nebyli to interní profesori, ale taková podmínka předem nezazněla.

Tento článek by klidně mohl zaplnit většinu tohoto čísla, prostor si ale samozřejmě zaslouží i mnoho dalších šikovných redaktorů, takže ho tímto odstavcem ukončím. PORG pro mě navždy bude nezapomenutelnou životní etapou a budu s ním udržovat kontakt i nadále. Věřím svým mladším spolužákům i příštím generacím, že se budou co nejaktivněji zasazovat o to, aby v poslední době stále vážněji nemocný duch PORGu nezemřel a porgovská komunita byla aspoň tak pevná, jak jsem ji poznal v dávném roce 2015. Na závěr se tentokrát nehodí sbohem a šáteček, nýbrž na shledanou – ještě se uvidíme. Vivat spiritus PORGi!

Daniel Mitrofanov (oktáva)

Všech on

Všichni muži v pýše hluší
pouze tuší moji duši.
Nynější však škrabot slyší,
již když mu tu tiše píší,
dneškem, jen on, jehož těší
tato tužka, tužbou těžší.

Soňa Planá

PORG Hranice?

PORG expanduje. Už není jen PORG Libeň, je i Nový PORG, PORG Ostrava, PORG International School, bude PORG ICT a dokonce ... (chvilka napětí) ... PORG Brno (chvilí očekávání následuje chvíle zklamání). V této situaci je namístě klást si otázku – Kde by měl vyrůst další PORG?

PORGy postupně zaplňují celou republiku a již teď není v České republice města přes 2 miliony obyvatel, kde by PORG nestál. Stále však pro některé zájemce o studium na PORGu platí, že nejbližší PORG není, co by kamenem dohodil. Tak například dívky a chlapci z Nehasic, části obce Bitozeves nedaleko Postoloprť, to mají k nejbližšímu PORGu nekonečných přibližně 69,47 kilometrů. Každopádně nejprve by bylo záhodno postavit novou pobočku PORGu v obci, kde to mají k nejbližšímu stávajícímu PORGu nejdál. Nebudeme do toho ale počítat vísky s méně než 208 obyvateli, přeci jen by se nehodilo, aby studenti nového PORGu svým počtem převýšili stávající obyvatelstvo. A kdo je tedy teď nejbližšímu PORGu vzdálen nejvíce?

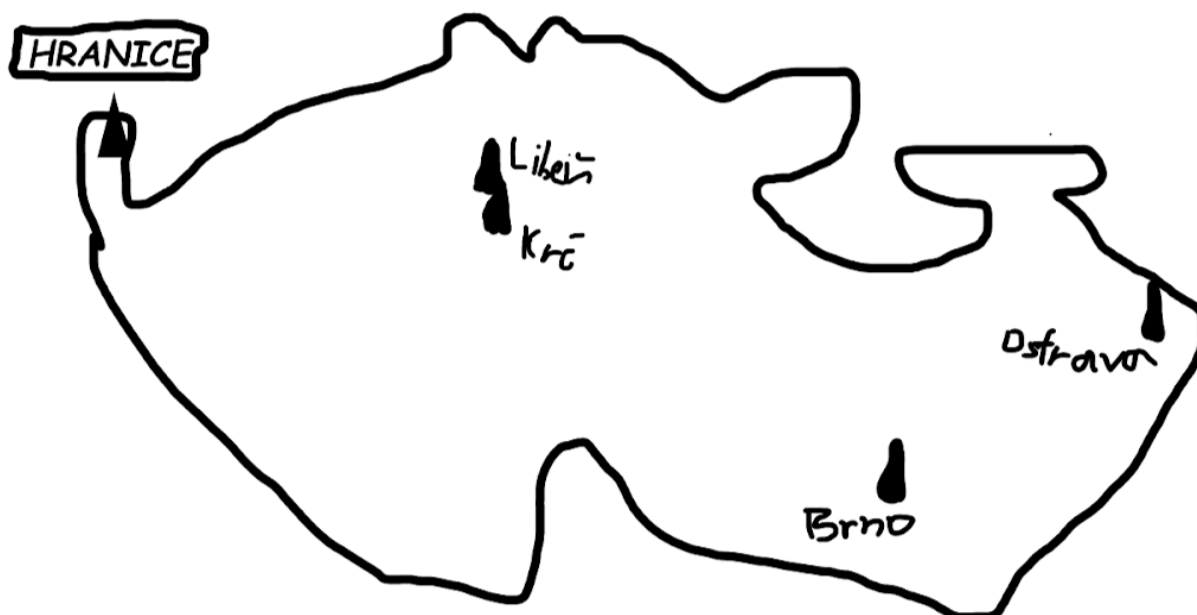
*Vzdáleny nejvíce
jsou přeci Hranice!*

Ano, správně, z pohledu PORGů je nezapadlým místem České republiky obec Hranice, odkud to mají k nejbližšímu PORGu v Libni celých 164

kilometrů! Hranice s 2 057 obyvateli náš limit minimálně 208 obyvatel pro založení nového PORGu splňují téměř desetkrát. Následující PORG by tedy bylo nanejdávš fér založit právě v Hranicích.

Na tom, kdy začne výuka na PORGu Hranice, se zatím zcela neshodují ani Parlamentní listy, ani CIA. Nechme však rozhodování a spekulace vyšší moci a raději si pojďme blíže představit město, kde budou studovat naši budoucí spolujezdci na letní školy v přírodě.

Hranice jsou krásné město s nádražím o rozměrech 2x8 m. Až do roku 1948 to byl ale Rossbach – podle sčítání obyvatelstva v roce 1921 tu z 3 936 obyvatel žilo celých 12 Čechoslováků. To, že Rossbach v češtině neznamená Hranice, ale Koňský potok, je jen mikroskopický lingvistický přešlap. Rozhodně bych ale tamním budoucím PORGánům nedoporučoval, aby se v tom šřourali, a už vůbec se nepokoušeli o napravení historického omylu. PORG Koňský potok zní strašně a na logo by se to nevešlo. Dobře, zpátky do současnosti Koň (pardon) Hranic. Nachází se tu jedna základní škola, stravování pro budoucí PORGány by snad bylo možné zařídit v tamější jídelně. O její kvalitě nemám žádné zprávy, v jídelníčku jsem našel kreolské maso, zda ho poctivě vyrábějí ze skutečných Kreolů, nechme na České obchodní inspekci. V opačném

případě by nový PORG mohl studentům zařídit stravování v jednom ze dvou lokálů (buď Thi Minh Thin Tran, nebo Thi Cuc Le).

Velkou výhodou Hranic je možnost jazykových výměnných pobytů, zvláště pro studenty němčiny. Jistě nebude problém navázat družbu s gymnáziem v 25 km vzdáleném Hofu (kdybychom chtěli partnerskou školu v Západním Německu) nebo v 15 km vzdáleném Markneukirchenu (kdybychom chtěli partnerskou školu ve Východním Německu). V obou případech se dá na místo dorazit za půl hodiny, oproti cestě do Haguenau by se ušetřilo dobrých 8 hodin.

Po ukončení studia na PORGu Hranice budou mít studenti velký výběr, kam se dál vydají. Ale ne-

musí se svého rozhodnutí nijak obávat, ať už od kostela zamíří doprava ulicí Americká na západ, nebo doleva ulicí Ruská na východ, vždy je po dvou a půl kilometrech přivítá otevřená německá náruč.

Jelikož se koncepce PORGu velmi osvědčila, je nad slunce jasné, že se nadále bude rozrůstat. Třeba jednou překročí hranice české kotlinky a bude nácipávat vědomostmi i ostatní Evropanky. V takovém případě by obcí nejdlehlější od nejbližšího PORGu aktuálně byla ruská Vorkuta. O tom, jak probíhají přípravné práce na PORGu Vorkuta, ale zas někdy příště.

Text i ilustrace: Antonín Drlík (kvinta)

Komentář

Informace

S několika dalšími lidmi jsem se shodla na tom, že s návratem ze sextánských pobytů v zahraničí přicházíme k jakési deziluzi. Více si uvědomujeme, kolik věcí, které jinde bez problémů fungují, je u nás v trouchnivějším stavu, nebo dokonce vůbec není. I když je pravda, že to, o čem se chystám psát, mi vrtalo hlavou už předtím.

Jedná se o způsob, jakým nás, studentstvo, informuje vedení školy. Nebo někdy spíše neinformuje. Či nám vše potřebné oznámí, ale až takzvaně za pět minut dvanáct. A o čem že nás to má škola informovat? Svou myšlenku vysvětlím na příkladu, se kterým se aktuálně potýkám – specializační bloky.

Pro mladší a neznalé, jde o to, že si na konci sexty máme vybírat několik předmětů, kterým se budeme v septimě a oktávě věnovat. Takový výběr neovlivní jen následující dva roky, ale dost pravděpodobně i volbu vysoké školy, což se u některých asi promítne i do budoucí kariéry. Zkrátka, je to poměrně zásadní rozhodnutí. Až na to, že ani nevíme, jak takové rozhodnutí vlastně máme učinit. K datu, kdy tento článek píšu (21. 5.), jsme totiž ohledně bloků neobdrželi žádné informace.

Přitom, pokud vím, formát bloků je každý rok víceméně stejný. Možná by tedy stačilo zkopírovat e-mail z loňska, změnit v něm pár dat a pak nám jej poslat.

A to není jediná situace, kdy narážím na nedostatek informací. S tím samým problémem se

setkávám třeba u zadání některých úkolů (už se mi stalo, že jsem se o chybějících informacích dozvěděla až zpětně z nižší známky) nebo u některých školních akcí.

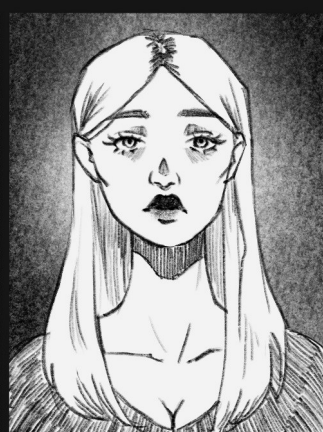
Stojím si za názorem, že být o všem potřebném včas informovaní je základní předpoklad k tomu, abychom mohli studovat, jak nejlépe zvládneme. Tím spíš je to nutné, pakliže se od nás očekává i nějaké zapojení se do života školy. Ocenila bych proto, aby v předávání organizačních informací vznikl nějaký srozumitelný systém. Nebo alespoň, aby se nám, když už se musíme doptávat sami, dostalo jiné odpovědi než „To já nevím, musíte se zeptat někoho jiného.“

Tatiana Vlčková (sexta)

Jen kozel neče PORGAZÍNI

Nedostatky

Nejsi dost dobrá. Kup si tento krém, máš suchou pleť! Ale teď vypadá mastně. Měla by sis ji víc čistit. Že si ji čistíš každý den dvaceti věcmi? To nestačí. Potřebuješ 50 typů sér, 30 krémů a 10 pleťových masek. O svých vlasech ani nemluv. Copak nevidíš, jak jsou mastné? Běž si je umýt. Nezapomeň však na antilupový šampon, předražený kondicionér a několik nefungujících masek na vlasy! Pokud tvoje vlasy budou přesto vypadat hrozně, nezoufej. Stále můžeš jít ke kadeřnici, která ti je ustříhne podle nejnovějších trendů. Že se ti to nelíbí? To máš smůlu.

Myslíš si, že se takhle můžeš někomu zalíbit? To asi těžko. Podívej se na sebe! Copak nevidíš tu malou, nepatrnou bouli na spodní části svého břicha? Že tam je močový měchýř? Ne, mylíš se, máš tam tuk. A to ani nemluví o tvých pažích a stehnech. Vždyť jsi jak lemra! Měla bys zhubnout. Za svoji širokou pánev a hrudní koš se nestydíš? To nejsou jen kosti. Měla bys být jako tyčka, ale ne vyzáblá. A pokud si tím nikoho nezískáš, za námi nechod'. My jsme ti celou dobu radili správně.

Nakonec vypadáš jako každá jiná. Jsi jedna z tisíců takovýchto dívek a žen. Nejsi ničím výjimečná. Že umíš hrát na hudební nástroj? Nuda. Vyhráváš všechny matematické soutěže? Šprtko. Ráda píšeš, kreslíš, tančíš, zpíváš, tvoříš? To už jsme slyšeli u stovky jiných. Jste všechny stejné. Jak jsme říkali, v ničem nevynikáš. Měla bys poslechnout naše rady, jinak z tebe nic nebude.

Dospíváš. Postupem času začneš hledat své vlastní já. Necháš se ostříhat tak, jak se ti to líbí. Možná si i obarvíš vlasy. O svoji pleť sice peč-

ješ, ale nedrhneš ji toxickými odličova-dly tak silně, jako předtím. Používáš produkty, které tě nedráždí. Zjišťuješ, že nezáleží na tom, co si myslí ostatní, a že je spousta věcí, které bys chtěla vyzkoušet. Nebojíš se vyčnívat z davu. Občas narazíš na rady, jak být krásnější, příjemnější, jak se někomu zalíbit. Ale tentokrát zareaguješ jinak. Jsi odolnější. Nejsi již tou křehkou figurkou, jsi silná!

Berta Bašta (kvinta)

Ilustrace: Linda Jechová (kvinta)

Dnes naposledy

Co jiného,
než držet se za ruce,
když odplouváš v potoce.
Naříkám hluboce,
dokud tě v dálce
neuvidím.

Já dívám se na tebe
s něhou ve tváři
a zapisuju si v diáři,
že do tvého obličeje
dnes naposledy
vidím.

Námraza

Mé srdce vzdychá
do ledového ticha.
Vždy na jaře
cítím se lichá.

Dere se do tváře
studená zimní záře,
když tvá slova slýchá.
Já tě teď za lháře
mám.

Julie Kozmíková (kvinta)

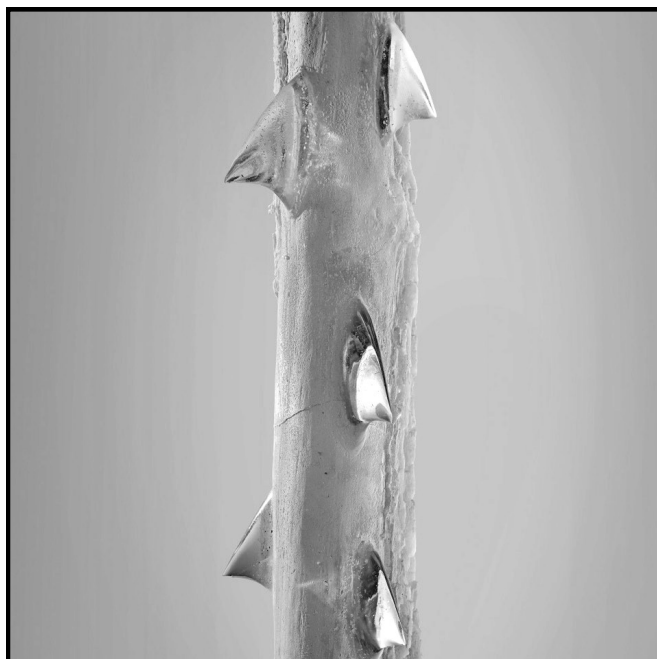
Skleněná zahrada Ronyho Plesla

Je pondělí 8. května. Zítra mám prezentaci alternativní malé maturity. Nejspíš bych měla sedět doma a opakovat si svůj přednes či dokreslovat plakát. Nedělám ani jedno, právě se svým tátou běžím od tramvajové zastávky Újezd směr galerie Kampa. Samozřejmě jdeme na poslední chvíli. Prohlídka výstavy *Stromy rostou z nebe* začíná v 18.00. Očekávání nemám žádná. Za ta dlouhá léta, co pravidelně navštěvuji galerie, jsem nikdy nebyla na komentované prohlídce. Přesněji řečeno, na prohlídce s autorským komentářem. O výstavě samotné jsem si taky nic moc nevyhledala. Ráda bych napsala, že jsem se chtěla překvapit, spíš jsem bohužel zapomněla. Člověk bez očekávání ale nemůže být zklamán, ne?

V docela malé galerijní místnosti přede mnou stojí (a visí!) různá skleněná monstra. Stromy tu opravdu rostou z nebe. Růže, polínka... je toho hodně. Vzhled výrobků kolikrát ani nedokážu popsat. Asi se o nich budete muset přesvědčit na vlastní oči. Většinou jsou bezbarvá, některá jsou očištěna kyselinou, některá ručně broušená, některá sádrou politá. Na dotaz, proč je tolik děl průhledných, Rony odpovídá, že nechtěl, aby estetická hodnota předčila myšlenku děl. Už teď vím, že mi filozofie tohoto umělce bude blízká.

Výstavu představí kurátorka. Přesunem do vedlejší místnosti zahájí monolog o výrobě tří vystavených děl, která dominují jinak prázdnému prostoru. Jedná se o skleněné válce, které byly odlity z forem kmenů stromů. Jejich precizní detaily se mi jeví téměř neskutečně. Na papíře tento koncept zní docela jednoduše, paní kurátorka však důrazně vyzdvihuje, že takto důkladně to dokáže pouze jediná dílna na světě.

Asi po 15 minutách monologu paní kurátorky se začnu obávat, že samotný Rony moc vyprávět nebude. Ze svých obav jsem naštěstí vzápětí vyvedena. Rony sám hovoří spíš o událostech, které díla formovaly. Dozvídám se, že růže visící v první místnosti je květina z *Remarqueovy* knihy *Nebe* nezná vyvolených nebo že sekýra zaklesnutá v dřevěném polínku je mementem na Ronyho dědu.

Díla samotná jsou krásná, s ničím podobným jsem se mockrát nesetkala. Víc než jejich vzhled mě však baví jejich příběhy. Bez komentářů bych celou výstavu měla projít za čtvrt hodiny, teď ten stejný čas trávím u jednoho exponátu a nevádí mi to. Je příjemné se na díla koukat z jiného úhlu pohledu.

Na celé prohlídce mohu zkritizovat snad jen příšerné osvětlení galerie. Na výstavě skla hraje světlo opravdu důležitou roli. V příliš teplém a slabém světle detaily děl často zanikaly. Dle Ronyho slov však nejde o cokoli, co by on či galerie sama mohli jakkoli ovlivnit.

V době, kdy si tento článek budete číst, pravděpodobně návštěvu výstavy stíhat nebudete (končí 2. července). Pokud máte zájem Ronyho tvorbu podpořit i jinak, ráda vás odkážu na katalog jeho děl, který bude brzy vycházet. Výrobky jsou prý opravdu skvěle nafocené.

Jestli byste si tedy měli něco z tohoto článku odnést, tak to, že komentované výstavy jsou super. Koukáte se na díla z perspektivy stvořitele a vidíte v nich i to, čeho byste si normálně nevšimli. Pokud se vám někdy naskytne možnost nějakou takovou výstavu navštívit, neváhejte a zkuste to. Věřím, že toho nebudete litovat.

Lucie Emrová (kvarta)

Die Deutsche Seite

	Döner	Curry-wurst	Sauer-kraut	Jean	Marie	Pierre
Berlin						
Hamburg						
München						
Jean						
Marie						
Pierre						

Jean, Marie und Pierre sind im Sommer nach Deutschland gefahren. Mit der Hilfe von diesen Indizien erfahrt ihr, wer was gemacht hat!

- Niemand hat in Berlin Döner gegessen.
- In Hamburg hat sich jemand Sauerkraut gekauft, aber es war nicht Pierre.
- Jean hat Currywurst probiert.

SOMMERLIEDER FÜR EUCH

Marie, Marie
Graustufe West

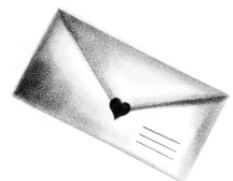
Haifisch
Rammstein

O Tannenbaum

ICH BIN NEU IN DER STADT.
KANNST DU MIR DEN WEG
ZU DEINEM HAUS ZEIGEN?

Du musst wohl
Differenzierbar sein,
alles was ich sehe
sind Kurven.

Welche Sehenswürdigkeiten gibt
es in der Stadt außer dich?

La page française

	crois- sants	escar- gots	vin	Hans	Peter	Jette
Tour Eiffel						
Louvre						
Sacré- Cœur						
Hans						
Peter						
Jette						

Hans, Peter et Jette sont allés en France pendant l'été. En utilisant les indices, découvrez qui a fait quoi !

- Hans a visité le Sacré-Cœur.
- Personne n'a mangé d'escargots à la Tour Eiffel.
- Peter n'a pas bu de vin.
- Jette est allée à Paris pour manger des escargots.

CHANSONS POUR VOTRE ÉTÉ

nuits d'été

Oscar Anton, Clementine

Libre

Angèle

Les Champs-Élysées

Joe Dassin

Quel poisson n'a pas de
certificat de naissance?

LE POISSON PANÉ.

Où écoute-t-on un MP3
de hard rock ?

SUR UN DISQUE DUR !

BLAGUES
DES CARAMBARS

Quelles sont les lettres qui ont
toujours quelque chose à faire?

O Q P

Nad Tatrou se blýská

Slovensko čekají předčasné volby. Vládě Edvarda Hegera vyslovila Národná rada nedůvěru, posléze přišla i demise celé menšinové vlády a do 30. září mají naši sousedé vládu úřednickou. Mnozí politologové a prozápadní voliči situaci sledují s velkými obavami, neboť po několikaleté pauze hrozí Slovensku návrat Roberta Fica, tentokrát dychtícího po pomstě a nasměrování doposud jednoho z největších spojenců Ukrajiny maďarskou cestou.

Právě k Viktoru Orbánovi, maďarskému poloautoritářovi a de facto Trojskému koni Ruska v EU, je často Robert Fico přirovnáván. Jeho opětovný vzešup je skvělým důkazem krátkosti lidské paměti, protože právě proti Ficovi a organizovanému zločinu po vraždě Jána Kuciaka v roce 2018 protestovala plná náměstí po celém Slovensku. V současné době se navíc ve veřejném prostoru jméno Kuciaka a jeho snoubenky Martiny Kušnírové znovu skloňuje, protože soud se opět zabývá případy Aleny Zsuzsové a Mariána Kočnera. Dle maďarské politické příručky se taky ostře vymezuje proti svým oponentům a hlavně proti prezidentce Zuzaně Čaputové, kterou opakovaně nazval americkou agentkou a chopí se každé příleži-

tosti hlavu státu urazit. Jeho chování už dokonce zašlo tak daleko, že se Čaputová rozhodla podniknout proti Ficovi právní kroky.

Tyto volby však nejsou pouze o Smeru. Na druhém místě se v průzkumech pravidelně umísťuje Hlas Petra Pellegriniho, který je jakousi trochu umírněnější odnoží Ficovy strany. Dále se v průběhu roku vytvořilo mnoho malých politických stran, které byly většinou založeny odpadlíky z jiných parlamentních stran. Bývalý premiér Eduard Heger tak např. založil stranu Demokrati (originalitu názvu posuďte sami). Za originální ovšem určitě můžeme označit nově vytvořenou stranu bývalé členky SaS Lucie Ďuriš Nicholsonové – Jablko. Právě její bývalá strana, SaS, se odštěpila od původní vládní pětikolice, což stálo právě na počátku pádu Hegerovy vlády. Image strany to ovšem nijak nevylepšilo. O její opětovné vylepšení se pokusil známý český marketingový guru Marek Prchal, který se rozhodl, že pro SaS (nově Saska) bude nejlepší vytvořit Babiše přes kopírák, a porovnáte-li marketing bývalého premiéra s Richardem Sulíkem, najít 10 rozdílů bude obtížný úkol.

Oproti minulým parlamentním volbám nejspíše čeká velký propad posledního vítěze OĽANO, které z původních 25 % kleslo asi na 8 %. Mimo parlament zřejmě skončí rozpadající se strana Za Ľudí bývalého prezidenta Kisky, nejspíše se nedostanou ani již zmínění Demokrati Edvarda Hegera.

Na slovenských volbách jsem po docela velké snaze nakonec našel i dvě pozitiva. Mezi propadlíky se zařadí i Kotlebovci z ĽSNS, v podstatě neonacistická strana, která na Slovensku v minulosti mnohokrát vyvolala rozruch svými kontroverzními výstupy, často se pohybujícími na hraně zákona. Druhé pozitivum se ani netýká voleb samotných, ale pro celé Slovensko je mimořádně důležité – prezidentka Zuzana Čaputová. V poslední době často působí jako poslední záruka skutečné demokracie, navzdory mnohým útokům na její osobu. I její mandát se však po-

malu chýlí ke konci, a příští rok bude znovu přesvědčovat voliče, které zřejmě bude muset lovit i u populistických a dalších nedemokratických stran.

Slovensko v září čeká velké drama. Hrozí mu návrat vlády úzce propojené s podsvětím, Ruskem i oligarchy, vlády, která může utnout veškerou vojenskou i materiální pomoc Ukrajině, a v jejím čele ultrapravicový extremist, který může demokracii na Slovensku pořádně zavařit. Nezbývá než dou-

fat, že naši bratia nakonec ještě alespoň trochu zmoudří, i když šance, že by se to stalo, nejsou velké.

...Zastavme ich bratia
ved' sa ony stratia,
Slováci ožijú.

Šimon Bortlík (kvinta)

Ilustrace: Linda Jechová (kvinta)

Reportáž

Modrá + bílá = Zugspitze

V bavorském turistickém centru Garmisch-Partenkirchen se zelená tráva a sem tam mezi malebnými domečky projede vyletněný cyklista. Aby také ne, vždyť je poslední dubnový víkend a jaro už dorazilo i do Alp. Klidnými ulicemi přesto klopýtám v plné lyžařské polní. Nahoře na Zugspitze, střeše Německa, totiž zima ještě zdaleka neskončila.

Dostat se z města v sedmi stech metrech nad mořem do areálu ve dvouapůltisícové výšce není úplně přímočaré, ale vyznat se v tom dá. V přehledném e-shopu si koupíte skipas (dvoudenní nabízí i studentskou slevu!) a v den D se vydáte na speciální nádraží ozubnicové železnice Bayerische Zugspitzbahn. Tam si skipas vyzvednete v automatu – nebo v pokladně, kde probíhá přísná kontrola studentských průkazů – a skrz turniket se dostanete přímo k vlaku. Lyže zaklesnete do přihrádky na boku vagónu, a pak už se jen uvelebite na některé ze sedaček uvnitř. Čeká vás totiž hodinu a čtvrt dlouhá cesta, nejprve přes louky, poté lesy, a za stanicí Eibsee se trať najednou prudce zlomí do až 25procentního stoupání. Ještě 4,5 km dlouhý tunel a souprava laděná do bavorské modré a bílé brzdí u ledovce na Zugspitzplattu. Za sebou má skoro dvoukilometrové převýšení.

Kotlinu hostící nejvýše položený německý skiareál kříží především pohodové červeno-modré sjezdovky, místy trochu užší, místy širkově velkorysejší. Nejnižší položená pista Brunntal [bruntál] kromě české ozvěny ve výslovnosti nabízí i malebné vysokohorské panorama. Staříčká kotva Weißes Tal se za nepohodlí při výjezdu odmění komorní návštěvností přilehlé lokality. Šestisedačka Sonnenkar obsáhne nejostřejší červené svahy. Její kolegyně

Zubačka (Bayerische Zugspitzbahn)

– stanice Garmisch-Partenkirchen

s oranžovou bublinou Wetterwanddeck lyžaře vyveze nejen k univerzálním nenáročným sjezdovkám, ale i k překrásné a dlouhé červené Super G do Brunntalu. A ještě tu přece jen zbývá i kousíček ledovce a na něm modré svahy Gletscherabfahrten.

Ovšem teď už honem na oběd. Přímo na sjezdovkách je vlastně jen jedna možnost občerstvení: samoobslužná restaurace Sonnalpin. Jsem ale v prestižním bavorském areálu a je vidět, že si to tu hýčkají, takže žádná neosobní táčovka s kyselou

obslouhou, nýbrž útulně zařízená chata s milým personálem. V jednu hodinu odpoledne jsem urval poslední knedlo-vepřo-zelo, přičemž kuchař se omluvil, že mu došlo knedlo, a místo toho mi dá těstoviny. A jako omluvu pět kusů masa... Měl jsem co dělat, a to vlastně i den poté, kdy jsem mazaně přišel o hodinu dřív a pustil se do podobného souboje, jen tentokrát se sýrovými špeclemi.

Co by to bylo za reportáž zpod Zugspitze bez Zugspitze! Výjezd lanovkami na nejvyšší horu Německa je v ceně skipasu. Poprvé jsem to zkusil první den a už tehdy to bylo působivé, ovšem hustá mlha se protrhala jen málokdy, a tak z výhledů moc nebylo. Alespoň jsem tedy vyzkoušel teprve několik let starou Eibseebahn (oficiálním názvem Seilbahn Zugspitze), kabinovou rekordmanku s nejvyšší podpěrou (127 m) v Evropě, největším jednoúsekovým převýšením na světě (1945 m) a rovněž nejdelším úsekem bez podpěry na světě (3213 m). A to všechno zvládá kabina klidnou a bezpečnou jízdou. Jen to zhoupnutí na podpěře vzbudí mezi cestujícími několik překvapených výkřiků.

Druhý den na nic nečekám a ze zubačky se hrnu rovnou na příbližovací kabinu Gletscherbahn, která mne vezme až na vrchol. Zatímco dole v Garmisch-Partenkirchen bylo nevlídně zamračeno a větrno, už na Zugspitzplattu vykukuje slunce. Za pár minut stojím na vrcholové vyhlídkové plošině a vychutnávám si tu nádheru. Bavorsko i Tyrolsko je skryté pod duchnou bělostných mraků, z níž vystu-

pují zasněžené alpské vrcholy. Jen občas si hradbou oblaků směrem k modrému nebi prorazí cestu kabina lanovky od Eibsee.

Zugspitze a vše kolem ní, rozkládající se kdesi mezi vyhlášeným turistickým cílem, roztomilou technickou kuriozitou a komorním skiareálem, pro mne byla jedinečným jarním zážitkem a výtečným zakončením lyžařské sezóny. Poslední vlak z Zugspitzplattu mne vyplivl na nádraží a opět kráčím jarním městem s lyžemi na ramenou. „Oh, die Skihasen kommen!“ (cca „Á, lyžníci jdou!“), volá na mne zvesela téměř bezzubými dásněmi stařík ze zahrádky domova důchodců. Usměju se a pokynu na pozdrav.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Má hlava mě hroutí

Má hlava mě hroutí
hroutí se svět – elná záře
z pouličních lamp
oslepuje
že chcete kvést?

To je marné, přátelé,
klavír rozeznívá se vzduchem
kolikrát budu ještě nucena
zavřít oči,
proč se tak soudím,
má hlava mě hroutí.

Čtete to v rytmu? Nečtete,
rytmus to nemá, smysl
necítím přes tlustou vrstvu stresu
smutku, a vyčerpání

nesuďte mě za mé bludy
Slabý, soudní, ostudný
proces
má hlava mě hroutí
kolem ní havrani krouží
čekají až se ony váhy zvaží
na jejich stranu
až zahrají k ránu
až zazní má poslední slova
a můj první dech

naděje... Hledám tě po letech

Anežka Julia Peimer (kvinta)

Skiareál - 6sedačka Wetterwandeck

Ti mladí dneska, to je hrozný

Nedávno jsem prolístoval stránky atlasu a mé unavené oko padlo na věkovou pyramidu státu nacházejícího se kdesi v Asii. Z paměti se mi samovolně vykopává vzpomínka, na neexistujícím štítku neexistující uniformy má napsáno: POLITIKA JEDNOHO DÍTĚ. Ne že bych na ni zapomněl, jen jsem ji pečlivě uložil mezi stohy jiných informací, takový archiv plný papírových složek.

Další složka: 20 států v USA nějakým způsobem omezuje právo na bezpečný potrat, ale není to jen zámoří. Evropa také omezuje svobodné rozhodnutí ohledně stejného tématu, možná ne tak radikálně, ale omezuje něco, co by mělo být svobodnou volbou.

Složka, kterou se snažím už nějakou dobu vymazat, ale zatím zůstává jen pohlcena v chaosu: Myšlenka funkční rodiny, myšlenka rodiny tradiční. Upřímně mě děsí, jak často slýchávají dívky nářázky na to, jaké budou matky, aby nezapomněly myslet na svoji budoucí rodinu (a to je jen malá část celkové sexualizace, ke které v naší společnosti běžně dochází). Celý tenhle tlak, který je vyvíjen na dívky kvůli jejich budoucnosti, přetrvává prakticky dokud nemají první dítě. Ale co když se rozhodnou, že děti nechťejí?

Teprve teď, po krátké exkurzi mými myšlenkami, které všechny nabízí trochu odlišný vstup do problematiky *ti mladí teď nechťejí mít děti*, bych vás rád představil smutné skutečnosti, kterou si má mysl uvědomila jedné květnové noci. Mohl bych ji označit za odpověď na otázku: Proč někteří lidé lpí, aby další generace měly děti, jako tehdy oni? Přece proto, aby se o dnes ještě mladé lidi mohl někdo v jejich stáří postarat. Aby svět šel stále dál, aby se vývoj nezastavil. A přesto, jednou vymřeme, lidská rasa, celé společenství, vymře. Už se nebude rozrůstat, dokážeme předpovědět, že se to stane.

Tak proč v současnosti klademe tlak na budoucnost, proč tuto volbu nemůžeme respektovat jako osobní rozhodnutí? Co tímto tvoříme z nenarozených lidských bytostí? Pracovní sílu? Nositel budoucnosti podle našich očekávání? Ty, co opraví naše chyby? Není to malinko moc, pro budoucí mládež? Není to malinko moc, pro současnou

mládež? Vzpomínám si na politiku jednoho dítěte, koncept formující budoucnost, kdy nová generace je vnímána pouze skrz pracovní/ekonomický dopad. Jsme tak vnímáni už i my?

Dalšího rozměru bizarnosti celá věc nabírá, když si uvědomím, že se to celé upíná až křečovitě k budoucnosti, dávalo by tedy smysl, že budeme tímto časovým směrem hledět i třeba v případě klimatické změny, ale právě v tom případě je společnosti budoucnost ukradená.

Mám z toho všeho smíšené pocity, neříkám, že nemáme hledět do budoucnosti, ale proč na ní záleží v některých případech až přehnaně moc a jindy přehnaně málo? A pak ještě vidím, jak se schvalují zákony, které přímo ovlivní moji budoucnost. Je to takový neustále se opakující postup: když my jsme byli mladí, rozhodovali o našem světě lidé starší, a teď, když se konečně můžeme pokusit něco prosadit, odhlasovat i schválit, rozhodujeme možná trochu pro sebe, ale hlavně pro budoucí generace. Jestli budeme takhle pokračovat, vždy budeme mít lidi ve světě neformovaném pro ně. Neříkám tady, že bychom měli nechat rozhodovat jen nejmladší generace o tom, jak náš svět bude vypadat, ale úpěnlivě prosím o diverzitu. Ale o tom trochu víc zase příště.

(u_u)

Ilustrace: Julie Maříková (kvarta)

PERLY SVINÍCM

Roleček

AR: Škrtit kolegu v hodině? Na to jsou přestávky!

ŠK: Co by byl neolit bez lásky?

AR: Ano, to je správná úvaha. Proto se dneska naučíme milovat klasické sloupové řády.

AR: Já už jsem v důchodu.

AF: Takže vy můžete kdykoli odejít?

AR: Já můžu odejít třeba teď! Třeba i za pět minut! Sežerte si to tady sami!

po monologu o důležitosti latiny

AR: Němčina je samozřejmě taky důležitá. Jazyk Goethův, Schillerův a doktora Mengeleho.

AR: Latinské vtipy se vyznačují tím, že jsou vtipné.

Arnot

(o čínském komunismu)

MA: Tavicí pec do každé rodiny!

MA: Stoupá počet důchodců a vy to budete muset vyřešit. Asi je umlátit lopatou... Taký stoupá počet voličů v téhle kategorii... Tím vás nenabádám, že máte zastřelit babičku!

MA: Kdy a proč dostala Ukrajina Krym?

OK: 1954, rok po smrti Stalina!

MA: Ano, rok potom, co někdo zemře darujete území, říká staré turecké přísloví.

MA: Tohle území sice vypadá jako nějaký flek na mapě, ale bylo velké jako celá Česká republika.

(o tom, proč Španělé nekolonizovali Severní Ameriku tolik jako Jižní)

MA: Na Floridě šli 14 dní bažinou 10 kilometrů, půlka se jich utopila a poštípali je komáři. Tak to zabíjeli.

MA: Tak dneska provedeme 1. defenestraci, vyházíme konšely.

MA: Musím rychle zapsat docházku, dneska chci stihnout upálit Husa.

MA: No a ještě stihnem povstat za husitství.

Bočan

(u schvalování věcí na dražbu při posledním zvonění)

PB: Vy jste si nás sem pozvali, aby my jsme vám řekli, co můžete a nemůžete na posledním zvonění dražit.

Pokorný

(o tabulce v prezentaci)

JP: To teda vůbec nevím, co to je a proč jsem to tam dal.

JP: Stále nevím, co to je. Z toho bude další meme, jako ten bolševník.

Kubcová

LK: Jaké existují chlorofyly? Chlorofyl a, b, c, d, kočka přede.

LK: Pojd'me od začátku. Nasála jsem rostlinu do vody.

Tatíček

(PT: On se jmenoval Radko Pytlík a vylepšil to teda tím Dykem.

PT: Ježiš, student leží na studentce během hodiny češtiny.

Fabián

TF: Jaká je pravděpodobnost, že si vybral číslo větší?

MK: Tak záleží, do kolika umí počítat.

TF: Pak taky rotujete jako Sluneční soustava kolem Sluneční soustavy, pardon, kolem centra Galaxie.

Janichová

MJ: A kde se ještě používaly dioxiny, máme to všichni doma. (řuká na počítač)

VP: No, ve vietnamské válce.

(probíráme výrobu sladu)

MJ (překvapeně): Vy neznáte pohádku o Svince Zlatoštětince?

Hudson

(Googling bad names for boys)

DH: Neo! And then his second name could be nazi!

DH: You are so cringe

KD: Guilty

DH: If any of you say, you found a cure for baldness, you will be lying.

(probíhá konverzace ve skupině redakce PORGazeenu na Messengeru ohledně uzávěrky)

DH: (sends)...

(později)

DH: 📱 Never leave your phone unlocked around an unsupervised child.

Škrášek

PŠ.: Tříletej Pepíček chce tříkolku. Říká si, kdybych měl tříkolku, to bych byl šťastnej, ale já ji nemám, já hrozně trpím – to je ta neklidná duše. Pak k Vánočům dostane tříkolku, nějakou dobu je to super, ale už tak kolem Nového roku se mu tříkolka nelíbí. A kamarád už má kolobrndu, Pepíček chce kolobrndu. Takhle to jde dál – motorka, auťák, lepší auťák, letadlo... Až se zabije a utrpení bude u konce.

Valášek

MV: Šestnáctková soustava, to je o nějakých teenagerkách?

MV: Vy jste úplná zkušená svíčková bába.

MV: To si dohledejte. Nikdy nevíte, kdy se vás na to Valášek zeptá... Nebo nějaké jiné bambulák.

Huliciusová

AH: Takhle jsem jednou jela s dcerou autobusem a ona mluvila hrozně nahlas. Nevím proč, ale moje děti mluví nahlas. Tak mi vyprávěla, že k nim do školy přišli psi a že jedno z těch plemen byla bordel kolie. Tak to jsem ještě přešla. A pak mi řekla, že tam bylo ještě dost těch slovenských č...ků. Čuvačů, prosím pěkně, slovenských čuvačů.

(hrajeme si na velkou francouzskou revoluci)

AH: Krále zavřeli do Bastily... Františku, vlezte si třeba tady pod lavici.

(o třídních schůzkách)

AH: No ten tatínek se celou dobu tvářil, že si myslí, že to je pěkná blbost. Ale na tom nezáleží. Záleží na tom, co si na konci roku budete myslet vy. Vlastně ani na tom nezáleží... Záleží na tom, co si bude myslet Roman.

Fišerová

(DŠ něco vysvětluje ÁS)

DŠ: Nula plus tři není nula!

KF: Nebud'te takovej puntičkář, Davide!

(kluci stříkají jakousi tekutinu na tabuli)

KF: Co je to za fujku?

(třída zmateně kouká na tabuli)

Žáci: Cože? Co?

KF: Cožeujete jen tak nebo doopravdy?

KF nakreslí na tabli černé srdíčko

KF: Srdíčko, černé srdíčko jako vaše duše.

KF: Matyáši, máte vodu v kalhotkách?

Když píšu...

Když píšu o dívkách a o svých zkušenostech jako dívka, nechci psát o tom, jak dívky získávají pozornost, i když o ni nestojí. O tom, jak je oslovují kluci a snaží se s nimi navázat konverzaci. A to já jsem. Dívka. Proč se ode mě očekává, že budu znát všechny odpovědi na všechny tvé otázky, že budu vždy ta nahoře, když se ve skutečnosti topím sama v sobě. Topím se sama v sobě a snažím se o tom mluvit se svými kamarády, ale ty zajímá jen to, jak reaguji na tebe. A budou si mě vážit méně, protože nevím jak. Jak mám reagovat na neznámého kluka, muže, který se rozhodl se mnou na ulici mluvit. O tohle jsem neprosila.

Když píšu o dívkách, nechci psát o tom, jak má každá dívka, kterou znám, poruchu příjmu potravy. Jak se mě do telefonu můj otec ptá, jestli vím, co to je sebepoškozování, a já se stěží držím, abych se nerozesmála nebo nerozbrečela, protože každá má nějaké jizvy z dob, kdy se necítila být dost dobrá. O tom, jak si šestnáctiletá holka musí vybrat mezi tím, jestli bude ke svému tělu laskavá, ale mimo společnost, nebo se bude snažit vtěsnat do něčeho, co není, ale bude zajímavá. Může být vůbec někdy dost zajímavá?

Nechci psát o těchto věcech, protože chci psát o dívkách a ženách a jejich životě jako Audre Lorde, jako o posvátné věci, která vychází zevnitř. Proč nemůže být zajímavé tohle? Proč si toho nikdo

nemůže vážit? A proč se nepředává z generace na generaci tento postoj, místo dalších rad, jak se udělat přitažlivějšími?

Místo toho se přistihnu, že se nemůžu nadechnout, protože začínám cítit ten fatální hlas v hlavě, že mi něco chybí. Přicházím o mládí, protože se nescházím s neznámými kluky, kteří mi chtějí dát cigaretu. Stydím se za to, že tu nechci být. Nechci kvůli nim měnit to, kým jsem. Usmívat se jejich vtipům, dělat jim dobře.

Ženy a dívky jsou kritizovány za to, že mají na vztahy příliš velká očekávání: „Moje bláznivá přítelkyně mě donutila udělat tohle, moje žena chce, abych teď udělal tohle.“ Jediné, co chci, je někdo, kdo tu pro mě bude. A totéž chci nabídnout i jemu. Nespokojím se s ničím menším, ať už mi společnost říká cokoli. Můj klid, mé tělo, má mysl a duše patří jen a jen mně. Možná si zatím nejsem natolik jistá, abych všechny tyto věci vlastnila pro sebe, ale nedovolím, aby je někdo jiný zneužíval.

Proto píšu o dívkách tak, jak o nich psát nechci. Ale je to to, co vidím, co cítím a co denně prožívám. Pokud o tom nebudu psát, zůstane to ve mně navždy pohřbené, jako část mé duše v kleci, která uvnitř tiše křičí a zoufale hledá způsob, jak se vykřičet ven.

Anežka Julia Peimer (kvinta)

Ilustrace: Marie Lisa Krátká (tercie)

For each of us women, there is a dark place within, where hidden and growing our true spirit rises... These places of possibility within ourselves and dark because they are ancient and hidden; they have survived and grown stronger through the darkness. Within these deep places, each one of us holds an incredible reserve of creativity and power, of unexamined and unrecorded emotion and feeling. - A. Lorde

Hudební vokno: TV Girl

O této tříčlenné, překvapivě čistě pánské skupině jsem se rozhodla psát kvůli jejich nadcházejícímu koncertu v Praze. Ale k tomu až později. TV Girl je americká skupina, kterou nemohu zařadit do jednoho specifického žánru. Převládají u nich sice skladby, které bychom zařadili do indie, ale není to úplně typické. Někdy jsou považováni za alternativní skupinu a někteří jim přičítají i pop. S tím však sama skupina nesouhlasí a já také ne. Jde tedy poznat, že je těžké je někde zařadit, natož popsat, takže pro zájemce spíše doporučuji si nějakou skladbu poslechnout.

Na hudební scéně působí od roku 2010 do současnosti. První oficiální album vydali v roce 2014 s názvem *French Exit*, v kterém najdete jedny z jejich nejznámějších skladeb, jako je například *Lovers Rock*, *The Blonde* nebo *Birds Dont Sing*. Album je plné nostalgie, k čemuž definitivně přispívá nezvykle šeptavý, klidný, ale přesto melodický hlas hlavního zpěváka Brada Peteringa. Zajímavostí je, že dva roky předtím nahráli ještě jiné album, které jim ale podle slov frontmana nepřišlo dostatečně oficiální na to, aby jím vstoupili do hudebního světa. A tak to vydali jen jako soubor 14 písní, který se dnes už dá najít jen neoficiálně na některých stránkách. V dalších letech vydali ještě tři alba, z nichž já mám nejraději jejich hned druhé *Who Really Cares*. Dali tam totiž podle mě nejvíce průchod jejich osobitému stylu. Hodně experimentují se zvukovými efekty, a tak někdy vznikají až obskurní rytmy nebo výkřiky do melodie. Nepředstavujte si pod tím ale něco přehnaně divného, všechno je to s rozmyslem, a nakonec si uvědomíte, že se to tam vlastně hodí. Také to vyrovnávají a doplňují pohodovým, někdy až monotónním zpěvem. Za nejslabší bych označila jejich nejnovější album *The Night In Question: French Exit Outtakes* (2020), kde najdeme skladby, které se do prvního alba nedostaly a jsou dle mého názoru nejslabší. Zdají se už trochu ohraňené a nepotkáme se tam skoro s ničím novým. Tudíž se to může zdát podobně zdoluhavé jako název.

Brad Petering v jednom rozhovoru uvedl, že se často inspirují hudbou ze 60. let. Pár podobností se tam podle mě dá najít, ale nehledejte to ve známé popové scéně jako třeba Beatles. Když už, tak bych jejich styl srovnávala s alternativní hudební

scénou 60. a 70. let. Co vás také může překvapit, je vzhled skupiny. Kdybych je potkala na ulici, nejspíš bych si pomyslela, že to je běžná skupina mužů, která je právě na cestě do hospody na pivo. Přitom to jsou lidi, co skládají a hrají velmi kvalitní hudbu. Ta se většinou týká vztahů a romantizované lásky. Není to ale vždy jen růžové, někdy jsou texty problematické kvůli tomu, jak prezentují ženy. S tím se například setkáme ve skladbách *Louise* a *Hate Yourself*. Není to nic vulgárního, ale náznaky tam určitě najít můžeme. Nemyslím si, že bychom kvůli tomu měli přestat poslouchat jejich hudbu a chodit na jejich koncerty, ale myslím si, že bychom o tom měli aspoň mluvit.

Vřele vám doporučuji si poslechnout výše uvedené skladby nebo třeba jen část nějakého alba, abyste poznali styl této skupiny. Jako vždy to není pro každého, ale co taky je? Skupina už minulý podzim jeden koncert v Praze měla, který kompletně vyprodali. Ted' se však do Prahy vrací na 15. srpna a pár lístků ještě zbývá. Můžete očekávat jejich už teď několik známých hitů, ale je pravděpodobné, že tam bude možnost slyšet i skladby, které momentálně připravují do jejich ještě nevydaného alba. Takže neváhejte a dejte jim aspoň malou šanci. A kdo ví, třeba se vám to bude líbit a v srpnu se na jejich koncertě potkáme!

Julie Kozmíková (kvinta)

Článek for the school časopis

Excerpt from a conversation which took place between me and my six-year-old son yesterday:

Me: I have to write an article for the school magazine. What should I write about? I need some ideas. The editor is on my case!

Son: Dinosaurs!

Me: ... That's your answer for everything... But yeah... Maybe.

Son: And what do you have to write?

Me: An article.

Son: What's that?

Me: You know, like, a thing in a magazine. With lots of writing.

Son: Like in a časopis?

Me: Exactly.

Son: Well, you should write about dinosaurs. I can draw you some pictures.

Me: Thanks, this has been helpful.

In the moments that followed, still bereft of ideas for an article, my mind wandered. "Why did he say časopis? He knows the word magazine", I thought. I'm still unsure why he did. But it gave me an idea for this article.

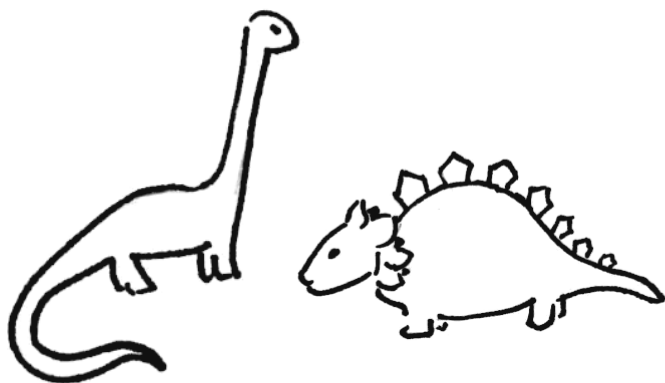
Raising children bilingually is often full of weird little moments like that. Even later that same day, another conversation that would appear strange to some took place when I asked, "Do you want a svačinka?". "Rohlík and šunka, please", came the reply. Why had I said "svačinka"? Why did he use Czech words when replying to me (especially when his mother would have said "rožček")? He knows all

these words in English (except perhaps "rohlík" which does somewhat defy direct translation into English)

I can't give you very good answers for any of this. I am by no means an expert on the topic of multilingualism in children and how it works. I'm just a parent who is often fascinated and baffled at how the mind of my own child works in three languages at the same time (English, Slovak, and Czech). The ease with which he can switch between languages without missing a beat will never stop being impressive to me. And some of the quirks of language acquisition in children will never stop being interesting to watch.

But there are a lot of humorous elements to it as well. In addition to the ones I mentioned, there must be at least a few dozen language "mashups" that take place in our home. These seem to be pretty random, or just happen naturally when one or all of us has a strong preference for a word in one language (or can't remember it in another). Most of the time, these are simple, one-word crossovers between languages, but children, especially when still very young, can often construct entire sentences that start off in one language and then transition into another, making them difficult to decipher at times. But it is always fascinating to observe.

On the whole, I think being bilingual/multilingual has a lot of benefits for children. But there are downsides to it for them as well. I sometimes joke with my son that I'm going to take him everywhere with me to be my official translator. At six years old, he loves this idea, but I worry that he won't like it when he's a teenager and he finds out I wasn't totally joking. Add to this getting yelled at by your parents in two languages (usually basically the same thing but twice), getting frustrated because other kids are confused by your strange mix of languages, and having to act as an interpreter between extended family members who don't speak each other's language from about the age of two, and you can see that it's not all rosy for bilingual kids.

There are countless approaches to raising children, including many different approaches to raising children in a multilingual environment, and I would never consider it my place to tell anyone how they should do it. But I would advise anyone who finds themselves raising children with two or more languages to enjoy the interesting and funny sides that come with it. Embrace the often confusing and hilarious combining of languages. Have fun with the inevitable misunderstandings that will occur.

I could go on with examples and anecdotes of the adventures of bilingual parenting, but I am running out of space. Besides, this should be enough to satisfy the editor. If I don't have any more musings on the joys and challenges of raising bilingual children, perhaps I really will write about dinosaurs next time.

David Hudson (Autor je vyučujícím angličtiny.)

Ilustrace: (u_u)

paprsky pouličních lamp

boty řezou s každým krokem,
z řasenky jen šmouhy zbyly,
vracíme se rok za rokem
hledat to, co kdys jsme byli.
sodíková slunce ozařují cestu,
kterou utíkáme matoucímú trestu.

v noční praze po tvém boku
skládám v hlavě tuto sloku
a už teď mi chybí tvůj smích,
potkáme se, než přijde sníh?
něco ve vzduchu nás mámí jaksí jarně –
srdce teskně tápou, avšak stále marně.

jemné prsty na klavíru,
smutné oči ze safíru,
pod hvězdami, u vltavy,
pohřbíme náš vztah mlhavý.
inkoustové duše básníků prokletých
stejně se scházejí v ulicích staletých.

Sofie Slezáková (septima)

ANTIPERLE

Opravdu si myslíte, že víte, co se děje za dveřmi libeňské sborovny? Jaká dramata dennodenně probíhají mezi vysokými regály narvanými knihami? Naši špioni strávili několik dlouhých týdnů převlečení za gauč v místnosti, kam je studentům vstup přísně zapovězen, aby konečně odhalili pravdu. Tedy, přímo pravda to není, ale mohla by být!

Boreczech & Boreczech

FB: Nesprávné citáty z Libně

Kubcová: Myslela jsem, že mňoukám na kočku. Po hodině se ukázalo, že jsme na sebe přes sborovnu mňoukaly s Magdou.

Kräussl: Je pravda, že jsi jednou strávil 4 hodiny v kufru auta, protože jsi chtěl někoho vyděsit?

Talácko: Ne.

Kräussl: Tak to-

Talácko: Bylo to 7 hodin.

Kubcová: Kuba je zamčený na záchodech a odmítá vylézt.

Fišerová: Mu něco řekněte.

Kubcová: Cokoliv?

Fišerová: Cokoliv co je špatně.
(o půl minuty později)

Haláček, sprintuje ze záchodů:
KTEREJ BLBEC ŘEKL, ŽE SLUNCE
JE PLANETA?!

Fišerová: (klepe do stolu)

Haláček: (taký zaklepe)

Kräussl: Co to dělají?

Valášek: Morseovku.

Fišerová: (agresivně klepe do stolu)

Haláček: TO ODVOLÁŠ!

Tatíček: Kde je Martin?

Arnot (právě si uvědomil, že se Valášek zasekl hlavou v lesním rohu, i když ho Fišerová varovala, aby se k němu nepřibližoval, a že od nich má odlákat pozornost, zatímco ho s Haláčkem vyprošťují): Kdo je Martin?

Proces

Kdykoli přijedou ostravští „Bezručí“ do Prahy, přivezou něco, co ve velké konkurenci pražských divadel nejen obstojí, ale mnohdy místní činohru i převyší. Loni zazářili Pod Palmovkou se Špinarkou a divadelní adaptací populárního románu Šikmý kostel. Letos na přelomu května a června přivezli Proces a Venuši v kožichu.

Kafkův román v pojetí Divadla Petra Bezruče mě nadchl a poněkud vyvedl z míry. Kombinace skvělého výkonu Jáchyma Kučery, syrové scény a ponuré hudby perfektně vytvořila bezvýchodnou „kafkovskou“ atmosféru odpovídající příběhu.

Režisér Jan Holec odvedl znamenitou práci, při které dokázal předvést Kafku v moderním pojetí a bez laciných aktualizací. Minimalistická, bílá scéna umocnila dojem z celého představení. Velké prázdné stěny vzbuzovaly tísnivý pocit, který Josef K. prožívá celý rok svého procesu. Herci oblečení v černém kontrastovali se scénou. Vše se zdálo být černobílé. Nebylo však.

Originálním nápadem bylo zapojení ka-

mery do představení. Herci se v různých částech hry natáčeli a záznam promítali na bílé stěny scény. Divákům tak umožnili vidět detaily „procesu“, které snad mnozí ani vidět nechtěli. Podobně efektní byl i hudební doprovod, jenž v podobě německy zpívaných či recitovaných textů budoval beznadějnou atmosféru. Vše zmíněné utvořilo celek, na který jen tak nezapomenu.

Mé doporučení: hlídejte si program Divadla Pod Palmovkou. A až zas přijedou Bezručí, jděte na ně!

Eliška Palušová (kvarta)

Dark

Mysteriózní, chytlavý, ale i nepochopitelný – to vše je německý seriál Dark, který Netflix na své platformě uvedl v roce 2017. Mnoho lidí nad jeho zhlédnutím váhalo, ale nakonec Dark sklídl obrovský úspěch.

Sama bych se na něj asi nikdy nepodívala, přivedla mě k němu moje mamka. Ta je sama hrdou fanynkou Twin Peaks (kdo neznáte, doporučuji!) a Dark jí přišel jako seriál podobného ražení, a tak jsem v průběhu 2 – 3 měsíců zhlédla všechny tři řady.

Děj není jednoduchý – naopak, v seriálu se zároveň prolíná okolo šesti dějových linek, s tím, že jsou v nich jednotlivé postavy naklonovány. Ale proč? Pro průměrného diváka je příběh naprosto

nepochopitelný, naštěstí jsou na internetu stovky videí vysvětlující rodokmen postav, který je pro pochopení příběhu klíčový.

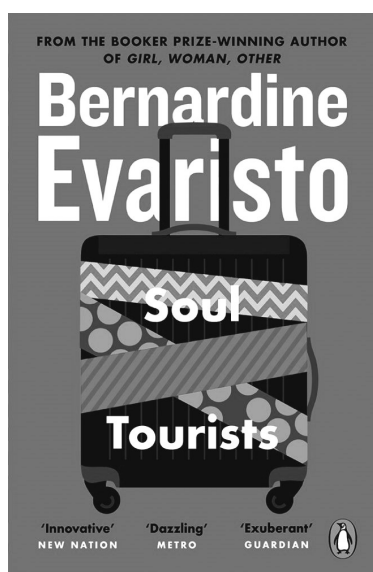
Ve (fiktivním) roce 2018 se z německého maloměsta Winden ztratí chlapec Mikkell. Jeho hledání odhalí depresivní historii čtyř rodin, které jsou skrz tohoto chlapce všechny propojené. Opravdu těžce se to vysvětluje, já jsem se v tom také zamořovala. Děj první série je však tak napínavý, že jsem nemohla od obrazovky odtrhnout oči. Bohužel musím říct, že s každou sérií se příběh více zamotal a stal se méně pochopitelným. Ve výsledku vzniklo hotové klubko plné informací, které na konci nikdo nerozmotal.

Pokud však máte náladu na něco trochu netradičního, tak neváhejte, uveleďte se a pusťte si Dark (je však celkem dark...)!

Berta Bašta (kvinta)

Benardine Evaristo

- Soul Tourists -

K této oceňované britské spisovatelce jsem se poprvé dostala náhodou asi před dvěma lety, koupí její knihy *Girl, Woman, Other* (Dívka, žena, jiní), za kterou v roce 2019 vyhrála prestižní Booker Prize. Evaristo v ní čtenáře provádí životy dvanácti britských dívek, žen a nebinárních lidí tmavé barvy pleti z různých generací, tříd, i postavení. Je označována

za jednu z prvních, kteří tak otevřeně popsali své zkušenosti britů tmavé barvy pleti. *Girl, Woman, Other* ale předchází i následuje nespočet esejí, prózy i poezie. Evaristo v nich opakovaně ukazuje, že se neplánuje držet pravidel jednoho spisovatelského formátu, ale naopak kombinuje prózu i poezii, přímou řeč, slang a další. Ve své autobiografii, v níž velmi čtivě popisuje své projekty, knihy a životní etapy, píše, že se jednoho formátu ani držet nemůže, protože se z něj vždy vyklube něco jiného. Na začátku čtenáři možná chvíli potrvá se jejím specifickému stylu přizpůsobit, ale brzo začne vše pasovat dohromady. Myslím, že *Girl, Woman, Other* je dobrým úvodem do autorčina díla, v mé sbírce je pak i její nejnovější kniha *Soul Tourists*, citlivý román prokládaný poezií o dvou Britech hledajících své místo a způsob, jakým chtějí žít svůj život. Evaristo současným jazykem a unikátním stylem psaní zachycuje každodenní život i velké životní otázky ve čtivých příbězích o komplexních lidech, s problémy, slabostmi, individuálními tendencemi, ale i radostí a dojetím.

Anežka Julia Peimer (kvinta)

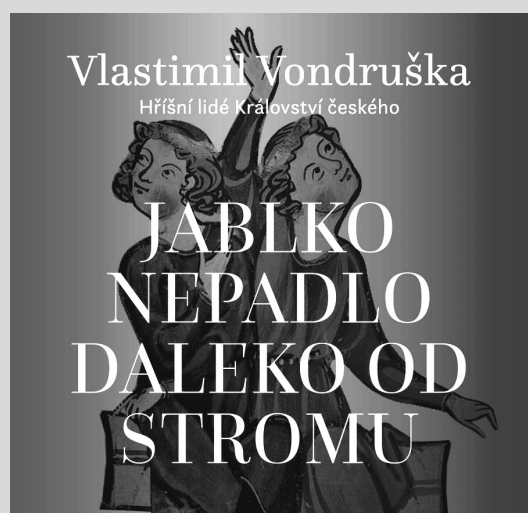
Jablko nepadá daleko od stromu

Vlastimil Vondruška není jen autorem obskurních bichlí varujících před děsivou budoucností v rukou zlé Evropské unie, ani jen majitelem kontroverzních názorů v podstatě na cokoli. Vytvořil též celou řadu čtivých historických detektivek, přičemž vlajkovou lodí jeho spisovatelského repertoáru je výtečná středověká série *Hříšní lidé Království českého*, točící se kolem postavy královského prokurátora Oldřicha z Chlumu.

Již třicetidílnou ságu před nedávnem obohatil novým, útlým titulem *Jablko nepadlo daleko od stromu*, který na ploše šedesáti stran sleduje pátrání jeho nezletilých, avšak nesmírně šikovných dětí po vrahovi jistě mělnické měšťanky. I po dvaceti letech s Oldřichem a jeho bližními je Vondruška schopen napsat čtivý příběh, který jistě není nějakou supervysokou literaturou, avšak pro rekreační čtení nelze nedoporučit.

A zase po čase jsem si rád připomněl své přesvědčení, že umělce a jeho dílo je třeba oddělovat. Coby posluchač Nohavici o tom ostatně vím svoje.

Vojtěch Voska (oktáva 2020/21)

Na napsání názvu nezbyl čas

Nejsem si jistý, jak jsem se do tohoto bodu dostal, ale v posledních pár letech mě téměř neustále pronásledoval palčivý pocit, že na nic nemám čas. Nedokážu asi přesně určit, kdy jsem tento nedostatek začal vnímat, nicméně jeho počátek by nejspíš spadl někdy do doby bezprostředně po lockdownu. Bezmezné hodiny strávené v izolaci, které se ze dne na den přetavily v onen každodenní řád, na který jsme před pandemií byli zvyklí. To všechno znamenalo obrovskou změnu. Pro mnoho lidí bylo obtížné se zpětně zařadit do normálního života. Mě osobně ale zdaleka nejvíc vyvedlo z míry určité uvědomění, konfrontace se skutečností, jak mizerně jsem těch několik měsíců strávil.

Na začátku karantény jsem ještě věřil, že všechny tyhle volné hodiny byly vlastně skvělou příležitostí ke kreativě. To jsem ale na konci distanční výuky zhodnotil jako naprosto naivní představu. Alepoň pro mě byla pandemie ztělesněním snad všeho, jen ne produktivity. A po návratu do školy jsem tuhle podivnou kapitolu našich životů vnímal spíš jako období absolutní apatie a otupělosti. Když vám v takovém momentě vaše mysl říká: „Právě jsi promrhal rok života,“ není to moc příjemné sdělení.

Tak nějak se asi zrodil můj konstantní pocit nedostatku času. Ne snad proto, že by mi onen čas skutečně scházel, ale proto, že jsem v sobě pěstoval neustálou touhu kompenzovat to, co jsem během COVIDu zmeškal. Takže kdykoliv, když jsem zvažoval, že bych dělal něco jen tak pro vlastní potěšení, jsem si řekl: „Na to teď nemám čas, udělám to jindy.“ „No, chtěl bych si přečíst tohle a tohle, ale nemám čas. Chtěl bych dělat něco, co mě baví, ale teď prostě nemám čas, možná zítra.“ Paradoxně si ale vůbec nevzpomínám, co tak důležitého jsem v té době vlastně dělal. Původně jsem si myslel, že se jedná o ojedinělý problém, ale po nějaké době jsem si začal všimnout, jak podobně občas mluvili lidé z mého okolí. „Teď je toho prostě hrozně moc, já vůbec nemám čas!“

Tím nijak nechci znevažovat jejich pocity, je dost možné, že ten čas skutečně nemají. Nicméně v momentě, kdy tak obrovské množství lidí tvrdí, že jim schází, by bylo namístě se zeptat, čemu onen čas vlastně pořád věnujeme. Pokud si na tuhle otázku

dokážu uspokojivě odpovědět, pak není co řešit. Jestliže se však stále cítím zaneprázdněný, ale zároveň nedokážu určit, kvůli čemu, možná by nebylo na škodu se na chvíli zastavit a zkusit si říct, jak vlastně chci svůj život trávit.

Lidská společnost má jednu vrozenou vlastnost, a to tu, že se vždy snaží vše zrychlit a zdokonalit. To v současnosti platí dvojnásobně. Informace se přes celý svět přenáší v řádu sekund, všechno musí být rychlé, efektivní, musí se toho stihnout co nejvíce. Takový přístup není ve své podstatě nijak špatný a dává perfektní smysl. Problém ale nastane, když infikuje naše každodenní myšlení. V tom momentu se totiž z neustálé zaneprázdněnosti a nedostatku času stává spíš mindset než nějaký objektivní stav. Najednou začneme glorifikovat produktivitu v každém aspektu našich životů. Pořád se vztahujeme jen k budoucnosti a ženeme se za určitou amorfni představou toho, co bude. Proto musíme být rychlí, produktivní, efektivní, hlavně abychom se tam co nejdříve dostali. V důsledku téhle věčné intencionality ale naprosto ztrácíme pojem o těch věcech, které jsou tady a teď. Protože když budoucnost přijde, stává se z ní přítomnost a budoucnost opět leží před námi. Jaký je potom ale význam v honitbě za budoucnem, když z něj ve finále stejně nemáme žádný požitek?

Tím se nesnažím říct, že bychom snad měli o naše směřování ztratit zájem úplně, že bychom měli životem proplouvat flegmaticky a neprozíravě. Nicméně je dobré si uvědomit jedno. Aby měla produktivita nějaký smysl, je nutné, aby něco produkovala. Jakmile ale tento produkt nemá žádnou hodnotu, ztrácí smysl i produktivita samotná. A jestliže se někdo na konci svého života ptá sám sebe: „Jak jsem prožil svůj život?“ a „Byl jsem dostatečně produktivní?“, tak myslím, že tuším, která z těchto otázek je pro něj důležitější.

Mikuláš Peroutka (kvinta)

Ilustrace: Anna Švejnová (septima)

Z předávání maturitních vysvědčení

Vážení profesori, vážené profesorky, vážení rodiče, jsme velice rádi, že jste přišli na dnešní předávání maturitních vysvědčení, které oficiálně uzavírá našich osm let na PORGu. Je to moment, který v sobě mísí trochu smutku, radosti nebo očekávání a člověk sám neví, co vlastně vítězí. V každém případě můžeme konečně zapomenout na omluvenky, přestože se nám teď všem nevyhnutelně zvýší absence, jako by jich za posledních osm let nebylo dost.

A jakých těch osm let bylo? Museli bychom tady strávit ještě o trochu více času, abychom nic neopomněli. Jisté je ale to, jakým způsobem jsme se za tu dobu vyvinuli. Když jsme si 1. září 2015 každý užívali svých pět sekund slávy při představování primánů, dalo by se naše rozpoložení přirovnat k Voltairovu Candidovi na začátku jeho putování po světě – byli jsme sice odhodlaní čelit novým výzvám, ale ještě stále trochu naivní a neschopní zcela vnímat věci vlastním rozumem.

Právě teď, 24. května 2023, tady stojí 26 dospělých lidí, kteří už jsou připraveni pomyslně obdělávat svoji zahradu. O tuto proměnu se z velké části zasloužilo naše studium na PORGu. Proto bychom rádi poděkovali všem, kteří byli jeho součástí.

Nejprve našim profesorům a profesorkám za vzdělání, na kterém budeme moci i nadále stavět. Děkujeme Vám za společně strávený čas, ať už v hodinách, nebo třeba na školách v přírodě a jiných výletech. Zejména bychom pak chtěli poděkovat našemu třídnímu, panu profesorovi Fabiánovi, který s námi vytrval od primy až do oktávy celých osm let.

Dále děkujeme rodičům, že nás ve studiu po všech stránkách podporovali a pokaždé se uměli originálně zapojit do různých školních akcí, které jsme jako třída pořádali.

V průběhu našeho studia jsme se samozřejmě nevyhnuli těžkým zkouškám. V kvintě a především sextě do našeho života naplno zasahovala pandemie covid-19, která kromě jiného výrazně změnila i vyučování. Toto období bylo složité pro všechny strany, ale myslíme si, že jsme ho v rámci možností zvládli dobře. Zhruba od poloviny septimy

je významnou součástí životů nás všech ruská válka na Ukrajině, která v mnohých případech působí psychický nápor.

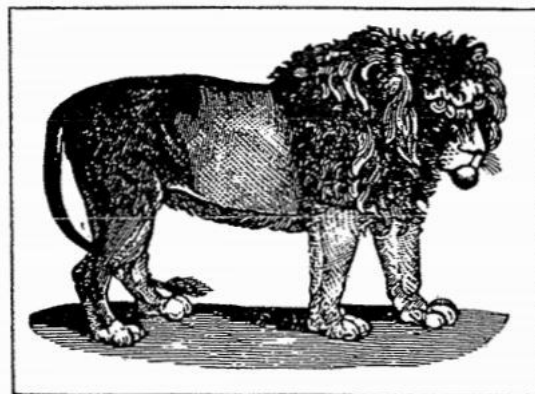
Do některých obtížných a konfliktních situací jsme se přirozeně dostali i my s Vámi. Jsme nicméně rádi, že se tyto rozepře nakonec daly zásluhou vůle obou stran rozumným způsobem řešit. Věříme, že na společně strávené chvíle budeme všichni vzpomínat hlavně v dobrém.

Podle vědců z americké univerzity k tomu přispěl i výjimečný kolektiv, který jsme si v rámci třídy dokázali vytvořit. Během let strávených na gymnáziu si mnoho studentů vybuduje pevné vazby a dlouhotrvající přátelství, my jsme ale drželi při sobě jako málokdo jiný a budeme se snažit, aby naše pospolitosť nadále trvala.

Také my jsme usilovali o to, aby byl PORG pozitivním prostředím pro všechny, kdo ho každodenně navštěvují, a aby se porgovská komunita rozvíjela. Doufáme, že se v ní zachovají ty hodnoty, které ji činí jedinečnou, a přejeme jí do budoucna to nejlepší.

Občas máme dojem, že některé věci končí, a přitom se nám jen na chvíli ztrácí z dohledu. Uzavíráme kapitoly, jako bychom dávno znali celý příběh. Dnes se naše cesty pomyslně rozpojují, ale kdy budou vést, o tom rozhodneme už jen my a čas. Děkujeme, že jste s námi osm let na této společné cestě šli. Dnes se jaksepatří rozloučíme, ale zítra, kdoví – možná se někde na rozcestí potkáme. Do té doby, na shledanou.

kolektiv oktávy 2023

Na vašich lovech lvů byste se jistě nudili bez Porgazínu.

Po žádném dešti nejsme stejní

Pokládaje podrážky na dlažební kostky,
odtékal jsem po částech,
jak stavebnici rozložil mé kosti.

Byl jsem z cukrové vaty,
tající každou kapkou deště,
plnicí sladkou barvou spáry,
neuvědomuje si ještě,

že tělo už nebylo pevně stanovená schránka,
když ocitl jsem se mezi proudy vody,
nebyl jsem sám bezbřehá dálka?

Dojdeme-li do cíle, jen změnění,
i tak někteří před branami setleli.
Nechť jsme vším, čím toužíme,
vše ostatní krom našich touh déšť omyje.
(u_u)

Porgazeen 83, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Berta Bašta, Šimon Bortlík, Magdalena Dašková, Antonín Drlík, Lucie Emrová, Klára Jánošíková, Julie Kozmíková, Daniel Mitrofanov, (u_u), Eliška Palušová, Anežka Julia Peimer, Mikuláš Peroutka, Ana Rudić, Sofie Slezáková, Ema Tillová, Tatiana Vlčková, Vojtěch Voska (+ sborovna: David Hudson)

Sběrači perel: Berta Bašta, Antonín Drlík, Michal Janočko, Tatiana Vlčková

Ilustrace: Linda Jechová, Marie Lisa Krátká, Julie Maříková, Lucie Slámová, Anna Švejnová

Fotografie: Vojtěch Voska

Titulní strana: Barbora Valeriánová

Šéfredaktorka: Julie Kozmíková

Sazba a grafická úprava: (u_u)

Korektura: Sofie Slezáková, Rebeka Zábranská

Náš ajťák poradce: Michal Janočko

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: kozmikovajulie@porg.cz

Archiv: porgazeen.cz

Cena: 40 Kč

Porgazeen 83 vyšel v červnu 2023 v nákladu 170 výtisků.